

A PRÓFÉCIA ALAPJAI

Május 10., szombat délután

Ádám bukása óta Krisztus választott szolgálóra bízta az Ige magvát, hogy elvessék az emberi szívekbe. Egy láthatatlan hajtóerő, egy mindenható hatalom csendben, de eredménnyel munkálkodott az aratás előkészítésén. Isten kegyelmének harmatját, esőjét, napsugarait küldte az igazság magvának zsendítésére. Jézus kész volt tulajdon vérével öntözni a magot. A tanítványoknak abban a kiváltságban volt részük, hogy az Úrral munkálkodhattak. Krisztus és a hajdani idők szent embe-
reinek munkatársai voltak. Amikor pünkösdkor kitöltetett a Szentlélek, egyetlen napon ezrek tértek meg. Ez volt Krisztus vetésének eredménye, munkájának gyümölcse. – *Jézus élete*, 192. o.

A teljes világegyetem az élet fejedelmének irányítása alatt áll... Ő az egész világért lefizette a megváltás árát. Általa mindenki üdvösséget nyerhet. Felszólít, hogy legyünk engedelmesek, higgyünk, fogadjuk be Őt, és éljünk. Ha minden ember elhagyná a lázadás fekete zászlaját, és az ő zászlaja alatt sorakozna fel, olyan egyház jöhetne létre, amely az egész emberiséget felöleli. Akik hisznek benne, azokat hűséges alattvalóiként mutatja be az Atyának. Ő a mi közbenjárónk és Megváltónk. Ő fogja megvédeni választottait Sátán hatalmától, és győzi le minden ellenségünket. [...]

Krisztusnak az volt a célja, hogy tanítványai értsék meg: nem hagyja őket elárvultan... Közeledett a halála, de meg akarta értetni velük, hogy fel fog támadni. És bár a mennybemenetele után már nem lesz közöttük, hit által mégis láthatják és felismerhetik Őt, és arról biztosította őket, hogy ugyanolyan szeretetteljes érdeklődést fog tanúsítani irántuk, mint amikor köztük járt. – *From the Heart*, 252. o.

Nincs más Krisztushoz fogható szelíd és hűséges vigasztaló. Ő megindul gyengeségeink láttán. Lelke szólítja meg a szívet. A körülmények

elszakíthatnak bennünket a barátoktól; a végtelen és háborgó óceán hullámokat emelhet közénk. És bár őszinte a barátságuk, mégis megtörténhet, hogy őszinteségüket nem tudják teljes mértékben hálás lel-külettal alátámasztani. Ellenben semmilyen körülmény vagy távolság sem szakíthat el bennünket mennyei vigasztalónktól. Bárhol is len-nénk, bárhová is mennénk, Ő mindig velünk marad. Krisztus Őt küldte maga helyett. Ő mindig mellettünk van, nyugodt, szelíd szavakat sugall, támogat, segít, fölemel és bátorít. A Szentlélek befolyása Krisztus élete az emberi lélekben. Ez a Lélek dolgozik bárkiben, aki elfogadja a Meg-váltót. Aki tudja, hogy mit is jelent a Szentlélek bennük munkálkodása, megtermi a Lélek gyümölcseit: a szeretetet, az örömet, a békességet, a hosszútűrést, a szelídséget, a jóságot és a hűséget. – *Advent Review and Sabbath Herald*, 1897. október 26.

Május 11., vasárnap

Miközben Ésaías Urának dicsőségét és fenségét szemlélte ebben a láto-másban, lelkét Isten tisztaságának és szentségének érzése töltötte el. Milyen éles ellentét volt Teremtőjének páratlan tökéletessége és azok-nak a bűnös élete között – önmagát is beleértve –, akik régóta Izrael és Júda választott népe közé tartoznak! „Jaj, nékem! – kiáltotta. – Elvesz-tem, mert tisztátalan ajkú vagyok, és tisztátalan ajkú nép között lakom. Hiszen a királyt, a Seregek Urát látták szemeim!” (Ésa 6:5)

Mintha a belső szentélyben az Isten jelenlétéből áradó fény teljes világosságában állt volna, rádöbrent arra, hogy tökéletlenségével és erőtlenségével semmiképpen sem tudja teljesíteni küldetését. De egy szeráf odament hozzá, hogy szorongását feloldja, és alkalmassá tegye fontos küldetésére. Az oltárról vett izzó parázssal e szavak kíséreté-ben érintette ajkát: „Íme, ez megérintette ajkadat, bűnöd el van véve, vétked meg van bocsátva.” Majd Isten hangja hallatszott: „Kit küldjek el, ki megy el követségünkben?” – kérdezte. Ésaías erre így válaszolt: „Itt vagyok, engem küldj!” (Ésa 6:7–8) – *Próféták és királyok*, 307–308. o.

Istennek minden időben voltak munkatársai. Az embernek válaszol-nia kell az isteni elhívásra. A mennyei kérdésre – „Kit küldjek el, és ki megy el nekünk?” – a következő válasznak kellene elhangzania: „Itt vagyok, küldj el engem!” Az Úr majd gondoskodik arról, és képessé tesz minden férfit és nőt a munkára, hogy együttműködhessenek a mennyei

hatalommal. Nagy munka vár ránk ezen a földön, és minden bizonynyal lesznek emberek, akik válaszolnak a hívásra. Ha felöltik a menyneyi fegyverzetet, megkapják a szükséges ajándékokat is: a bátorságot, kitartást, hitet és tapintatot. A világnak meg kell hallania a figyelmeztetést. Amikor elhangzik a hívás: „Kit küldjek el, és ki megy el nekünk?“, felelj határozottan és érthetően: „Itt vagyok, küldj el engem!” – *The Bible Echo*, 1899. szeptember 18.

Ésaiás egy csodálatos látomásban szemlélte Isten dicsőségét. Látta az isteni hatalom megnyilatkozását, és miután megtekintette az Úr magasztos voltát, üzenetet kapott, hogy menjen el, és végezzen el egy bizonyos feladatot. Ő azonban méltatlannak érezte magát erre a munkára... Látva az Örökkévaló kimondhatatlan dicsőségét, így szólt: „Jaj, nékem, elvesztem, mivel tisztátalan ajkú vagyok, és tisztátalan ajkú nép közt lakom: hisz a királyt, a Seregeknek Urát látták szemeim! És hozzám repült egy a szeráfok közül, és kezében eleven szén vala, amelyet fogóval vett volt az oltárról; és illeté számat azzal, és mondá: Ímé, ez illeté ajkadat, és hamisságod eltávozott, és bűnöd elfedeztetett.” Ezt kell átélnünk mindannyiunknak egyénileg. Szükségünk van arra, hogy az oltárról levett eleven szén megérintse ajkunkat. Meg kell hallanunk e szavakat: „Hamisságod eltávozott, és bűnöd elfedeztetett!” – *Advent Review and Sabbath Herald*, 1889. június 4.

Május 12., hétfő

Isten csodálatos hatalmának dicsőséges emlékoszlopa nemsokára újra méltó helyére kerül. Akkor majd helyre lesz állítva az elveszett Éden. Akkor majd az ember megváltását célzó isteni terv beteljesül. Az ember Fia az örök élet koronáját adja majd az igazaknak, akikről meg van írva: „És szolgálnak neki éjjel és nappal az ő templomában; és aki a királyi székben ül, kiterjeszti sátrát felettük. Nem éheznek többé, sem nem szomjúhozhatnak többé; sem a nap nem tűz rájuk, sem semmi hőség; mert a Bárány, aki a királyi széknek közepette van, legelteti őket, és a vizeknek élő forrásaira viszi őket; és eltöröl Isten az ő szemeikről minden könnyet.” – *Advent Review and Sabbath Herald*, 1899. szeptember 5.

Amikor Jézus Isten városában fogadja a megváltottakat, elragadtott ujjongás hallatszik. A két Ádám találkozik. Isten Fia kitárt karral

fogadja az emberiség őseit, akit Ő teremtett, aki vétkezett Alkotója ellen, akinek a bűnéért a Megváltó a keresztre feszítés nyomát a testén viseli. Amikor Ádám megpillantja a durva szögek helyét, Urának nem a keblére, hanem a lábához borul alázattal, és így kiált: „Méltó, méltó a megöletett Bárány!” A Megváltó gyengéden felemeli Ádámot, és tekintét rég elvesztett édeni otthonára irányítja.

Ádám élete az Édenből való kiűzetés után tele volt gyötrellemmel. Minden hervadó levél, minden áldozati állat, a gyönyörű természet minden betegsége, az ember tisztaságán ejtett szennyfoltok újra meg újra bűnére emlékeztették. Mérhetetlenül mardosta a bűntudat, amikor látta a sokasodó gonoszságot, és amikor óvó szavára az volt a szemrehányó válasz, hogy ő okozta a bűnt... Őszintén megbánta bűnét. Bízott a megígért Megváltó érdemeiben, és a feltámadás reménységével halt meg. Isten Fia jóvá tette az ember kudarcát és bukását. Jézus engesztelő szolgálata nyomán Ádám visszakapja korábbi birodalmát.

Ádám elragadtatással tekint a fákra, amelyekben egykor gyönyörködött. Ártatlan és boldog korában ő szedte le róluk a gyümölcsöt. Látja a szőlőt, amelyet ő ápolt, a virágokat, amelyeket egykor olyan szívesen gondozott. Értelme felfogja, hogy valóság, amit lát, hogy ez a kert tényleg a helyreállított Éden, amely most pompásabb, mint mikor elvesztette. A Megváltó az élet fájához vezet. Szakít pompás gyümölcséből, és Ádámnak nyújtja. Ádám körülnéz, és az Édenben meglátja üdvözült családjának sok-sok tagját. Csillogó koronáját Jézus lábához teszi, és keblére borulva átöleli. Majd megérinti az aranyháfát, és győzelmes énekét visszhangozza a mennybolt: „Méltó, méltó, méltó a Bárány, aki megöletett, és újra él!” Ádám családja átveszi a hangot. Koronájukat a Megváltó lábához teszik, és térdet hajtva imádják Őt. – *A nagy küzdelem*, 647–648. o.

Május 13., kedd

Az eljövendő világban Krisztus az élet folyójához vezet megváltottait, és az igazság csodálatos leckéire tanítja őket. Feltárja előttük a természet titkait. Megláthatják, hogy mesteri kezével tartja ott a világokat pályájukon. Szemlélhetik, ahogy a nagy művész megszínezi a mező virágait, és tudomást szereznek az irgalmas Atya szándékairól, amelyek révén világosságát árasztja rájuk, és a szent angyalokkal együtt fogják hátlatelt szívvel dicsőíteni Istennek a hálátlan világ iránt tanúsí-

tott felfoghatatlan szeretetét. Akkor majd megértik, hogy miért is szerte az Úr annyira ezt a világot, hogy „az ő egyszülött fiát adta, hogy ha valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen”. – *Advent Review and Sabbath Herald*, 1907. január 3.

Örök időktől fogva az volt az Úr célja, hogy a ragyogó, szent szeráftól az emberig minden teremtett lény templom legyen, amelyben a Teremtő lakik. A bűn miatt az ember megszűnt Isten temploma lenni. A bűnnel szennyezett, világosságtól elfordult szív már nem tükrözte a mennyei dicsőséget. Isten Fiának testet öltésével azonban megvalósult a menny terve. Az Atya az emberben lakozik, és megmentő kegyelme által az emberi szív újra templomává lesz. – *Jézus élete*, 161. o.

Amikor Ezékiel a Kebár-folyó partján tartózkodott, északról mintha forgószelel támadt volna: „forgószelel jött északról, nagy felhő egymást érő villámlással, amely körül fényesség vala, közepéből pedig mintha izzó érc látszott volna ki, tudniillik a villámlás közepéből, és nagy felhő” (Ezék 1:4). Négy élőlény mozgatott négy furcsa, egymásba szerkesztett kereket. „És a mennyezeten felül, amely fejük felett vala, látszék, mint valami zaffírkő, királyi székek formája, és a királyi székek formáján látszék, mint egy ember formája azon felül” (Ezék 1:26). „És látszék a kerubokon emberi kéznek formája szárnyaik alatt.” (Ezék 10:8)

A kerekeken belül további kerekek forogtak, és első pillantásra bonyodalmasnak, összevisszaságnak tűnt mindez Ezékiel előtt. De amikor forogni kezdtek, gyönyörű pontossággal és tökéletes összhangban mozogtak. A kerekeket mennyei lények igazgatták, fölöttük pedig, a dicső trónon ott ült az Örökkévaló, akit szivárvány – a mennyei irgalom jelképe – vett körül.

Ahogy ez a bonyodalmasnak tűnő szerkezet mennyei lények irányítása alatt állt, hasonlóképpen az ember életének bonyolult eseményei is az Isten irányítása alatt állnak. A küzdelem hevében és a nemzetek forrongása közepette irányítja a földi eseményeket Ő, aki a kerubok fölött trónol. – *The Truth About Angels*, 137–138. o.

Május 14., szerda

Különleges rendeletei révén Isten határozottan és tisztán érthetően adta tudtára Izraelnek az akaratát, bemutatva az embernek az Úr és

embertársai iránti kötelességeit. Istenimádatuk tisztán elhangzott. Szertartások és ceremóniák különleges rendszere lett lefektetve, hogy Isten jelenlétét éreztesse népe között, és hogy megvédje őket a Tízparancsolat áthágásától.

Isten népe, melyet különleges kincsének tart, egy kettős törvényrendszer előjogában részesült: az erkölcsi és a ceremóniális törvényben. Előbbi a múltra, a teremtésre mutat, és emlékeztet arra, hogy az élő Isten alkotta a földet, és hogy a törvény előírásai minden emberre vonatkoznak, minden időben és az örökkévalóságban is, a második törvény pedig azért adatott, mert az ember áthágta az erkölcsi törvényt, így engedelmisségét csak az áldozatok bemutatásával fejezhette ki, melyek az eljövendő megváltásra mutattak. A két törvény határozottan elkülönül egymástól. Az erkölcsi törvény már a teremtéstől fontos része volt a menny tervének, és Istenhez hasonlóan változhatatlan. A ceremóniális törvénynek viszont eleget kellett tennie az ember megváltását célzó, különleges krisztusi tervnek. Az áldozatok és adományok jelképes rendszere azért lett lefektetve, hogy a bűnös ember e szolgálatok által megérthesse Krisztus végtelen áldozatát. – *Advent Review and Herald of the Sabbath*, 1875. május 6.

Jézus nagy ajándéka a lehető legmagasztosabb bizonyíték arra, hogy nehézségeinkben segítséget kapunk, és küzdelmeinkben győzhetünk. Krisztusban rejlik népe ereje, hiszen minden hatalmat Ő kapott mennyen és földön. Nagy világoosságban részesült népként ne feledjük, hogy Krisztus odaáll népe mellé, mint ötvös, aki finomítja és megtisztítja az ezüstöt. Ő folyamatosan megtisztítja azok szívét, akik Isten munkatársai válnak. És Ő fog munkálkodni minden lélek által. Folyamatosan megtisztítja azok szívét, akik vágnak a tisztulásra, és a megtisztultakat elkülöníti a tisztátalanaktól. – *Letter 195*, 1899.

[A zsidók] körülbelül fél évig voltak elfoglalva a sátor felépítésével. Amikor az építkezést befejezték, Mózes ellenőrizte az építők munkáját, és a szent sátort összehasonlította azzal a mintával, amit a hegyen mutattak meg neki, és azokkal az utasításokkal, amelyeket Istentől kapott. „És megtekinte Mózes minden munkát, és ímé, elkészíték azt, úgy készíték el, amint az Úr parancsolta vala, és megáldá őket Mózes” (2Móz 39:43). Izrael sokasága buzgó érdeklődéssel gyűlt össze, hogy megtekintse a szent épületet. Mialatt tiszteletteljes megalégedés-

sel elmélkedtek azon, amit láttak, a felhőoszlop a szentély fölé vonult, és leereszkedve beburkolta. „És a felhő befedezé a gyülekezet sátorát, és az Úrnak dicsősége betölté a hajlékot.” (2Móz 40:34) Így nyilatkozott meg Isten fensége, és egy ideig Mózes sem léphetett be a szent helybe. A nép elérzékenyülve nézte a kezük munkáját elfogadó jelet. Ünnepléses félelem és tisztelet árasztott el mindenkit. Szívük boldogságát örömkönnyekkel fejezték ki, és halkán mondták el a hála szavait azért a tényért, hogy Isten leereszkedett hozzájuk, hogy köztük lakjon. – *Pátriárkák és próféták*, 349. o.

Május 15., csütörtök

Az egész menny örömmel dicsőítette a Teremtőt, és boldogan sugározta vissza dicsőségét. Amíg ilyen tisztelet övezte Istent, az egész mennyben béke és boldogság honolt. Egy disszonáns hang azonban megzavarta a menny harmóniáját. Az „én” szolgálata és magasztalása, ellenkezett az Úr Isten tervével, balsejtelmeket ébresztett azok lelkében, akiknek az Atya dicsősége volt a legfontosabb. A mennyei tanács-testületek kérelték Lucifert. Isten Fia előhozta a Teremtő nagyságát, jóságát és igazságosságát, valamint törvényének szentségét és változatlanosságát. A menny rendjét Isten állapította meg; és ha Lucifer eltér attól, meggyalázza Alkotóját, magát pedig romlásba dönti. De a végtelen szeretettel és irgalommal adott figyelmeztetés csak ellenállást keltett. Lucifer hagyta, hogy eluralkodjon rajta a Krisztussal szembeni féltékenység, és még elszántabb lett.

A maga dicsőségétől eltelve elsőbbség után vágyott. Lucifer a neki adományozott magas méltóságot nem tartotta Isten ajándékának, és nem volt hálás érte Teremtőjének. Fényességével és magasztos helyével büszkélkedett. Egyenlő akart lenni Istennel. A mennyei sereg szerette és tisztelte Lucifert. Az angyalok boldogan hajtották végre parancsait, ő volt a legbölcsebb és legdicsőségesebb közöttük. Azonban Isten Fia volt a menny elismert királya, akinek hatalma és tekintélye felért az Atyáéval. Az Úr mindig Krisztussal tanácskozott, Lucifer előtt pedig nem tárult fel az Atya minden szándéka. „Miért legyen Krisztus az első? – kérdezte ez a hatalmas angyal. – Miért megbecsültebb Ő, mint Lucifer?” – *A nagy küzdelem*, 494–495. o.

Jézus földi élete nem fejeződött be addig, míg el nem végezte munkáját. Utolsó leheletével így kiáltott fel: „Elvégeztetett!” (Jn 19:30) A csatát megnyerte, hatalmas karjával kivívta a győzelmet (vö.: Zsolt 98:1). Győztesként zászlóját örökkévaló magasságokba tűzte ki. Nem örültek az angyalok? Az egész menny ujjongott az Üdvözítő győzelmén! Sátán vereséget szenvedett, és tudta, hogy birodalma elveszett.

Az angyalok és az el nem esett világok számára ennek a kiáltásnak, hogy „elvégeztetett”, nagy jelentősége volt. Számukra ez éppúgy azt jelentette, mint a mi számunkra is, hogy a megváltás nagy munkája befejeződött. Velünk együtt ők is részesülnek Krisztus győzelmének gyümölcseiből. – *Jézus élete*, 758. o.

Sátán bűnére nem volt mentség. A hazug és gyilkos őscsaló megmutatta valódi jellemét. Nyilvánvaló volt, hogy ugyanazt a lelkületet tanúsította volna, ha irányíthatta volna a menny lakóit, mint amivel hatalmában tartotta az embereket. Azt állította, hogy Isten törvényének áthágása szabadságot és dicsőséget teremt. De bebizonyosodott, hogy a következmény rabszolgaság és gyalázat. – *A nagy küzdelem*, 502. o.

Május 16., péntek – További tanulmányozásra

A nagy küzdelem, „A küzdelem véget ér” című fejezet (676–678. o.).